

Hồi 2

Đỗ Tiểu Thiên lại cười:

- Kết quả nó có hút được máu của người không?

Nhìn bộ dạng của hắn, xem ra đang nghĩ Thôi Bắc Hải kể chuyện cười.

Thôi Bắc Hải lại thủy chung không cười, cũng không để ý tới thái độ của Đỗ Tiểu Thiên:

- Không, nó vừa mới bộc phát phóng lên mình ta, kiếm của ta đã xuất kích!

Đỗ Tiểu Thiên giật mình:

- Đối phó một con ngài mà người cũng dùng tới binh khí sao?

Bộ dạng của hắn, ngữ khí nói chuyện của hắn rõ ràng là chế giễu Thôi Bắc Hải chuyện bé xé ra to.

Thôi Bắc Hải lại không để ý gì tới, đáp lời:

- Phải dùng đến binh khí.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Nhất Kiếm Thất Tinh?

Thôi Bắc Hải nghiêm sắc mặt:

- Ta dùng hết.

Đỗ Tiểu Thiên bây giờ mới thật sự thất kinh.

Hắn chung quy đã phát giác Thôi Bắc Hải hoàn toàn không giống như đang kể chuyện tếu.

Thất Tinh Đoạt Phách, Nhất Kiếm Tuyệt Mệnh, đó vốn là tuyệt chiêu thành danh của Thôi Bắc Hải, nếu không phải gặp kỳ nhân, nếu chưa phải là lúc nguy cấp quan đầu, tuyệt không thể khinh dị xuất thủ.

Hắn liền hỏi:

- Kết quả ra sao?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Khi Nhất Kiếm Thất Tinh của ta thống kích, Hấp Huyết Nga đó lại không còn thấy đâu nữa.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi truy:

- Không còn thấy đâu nữa là sao?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Là đột nhiên tiêu tán, đột nhiên biến mất như ma quỷ.

Lần này Đỗ Tiểu Thiên chầm chầm nhìn Thôi Bắc Hải:

- Đêm hôm qua người có uống rượu không?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Một giọt cũng không liếm tới.

Đỗ Tiểu Thiên lại hỏi:

- Vậy có thể nào là mộng du nửa đêm?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Lúc đó ta vừa mới tiễn khách, vừa mới tiễn nhập thư trai.

Đỗ Tiểu Thiên trợn tròn mắt:

- Đã không phải là say sưa hoa mắt, lại không phải là ngủ mớ mông lung, vậy thật ra là sao?

Thôi Bắc Hải thở dài nhè nhẹ:

- Người còn hoài nghi lời nói của ta sao?

Đỗ Tiểu Thiên cười khổ:

- Lời nói của người thành thật như vậy, ta có muốn hoài nghi cũng không được.

Thôi Bắc Hải cười khổ:

- Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ta cũng khó mà tin được.

Đỗ Tiểu Thiên chợt hỏi:

- Người tìm ta là muốn kể cho ta biết chuyện đó?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Còn có hai nguyên nhân.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Nguyên nhân thứ nhất là gì?

- Ta muốn hỏi cho rõ xem có phải thật sự có thứ Hấp Huyết Nga đó tồn tại hay không?

- Người hiện tại đã rõ, còn nguyên nhân thứ hai?

- Muốn thỉnh giáo xem người có phương pháp ngự phòng gì không?

Đỗ Tiểu Thiên thờ người.

Thôi Bắc Hải hỏi tiếp:

- Có biện pháp gì có thể ngăn trở Hấp Huyết Nga tập kích không? Thứ Hấp Huyết Nga đó tối kỵ cái gì?

Đỗ Tiểu Thiên giang hai tay, cười khổ một tiếng:

- Không biết.

Thôi Bắc Hải lập tức ủ rũ thân mình.

Đỗ Tiểu Thiên liền an ủi:

- Người cũng bất tất quá lo lắng, thứ đó, theo ta thấy tính không đáng sợ gì trong truyền thuyết.

Thôi Bắc Hải chợt thốt:

- Ta nhớ còn có truyền thuyết như vậy, con Hấp Huyết Nga thứ nhất xuất hiện là sứ giả của Nga Vương, Sau khi Nga Vương tuyển chọn đối tượng hút máu xong, liền phái xuất sứ giả đó, cũng là một thông cáo cho người kia, sau khi sứ giả đó xuất hiện, Hấp Huyết Nga khác sẽ lục tục xuất hiện, đến khi Nga Vương xuất hiện, quần nga sẽ cùng bộc phát công kích, châm trong miệng chúng sẽ đâm vào thân mình người kia, hút cạn huyết dịch trong mình người kia!

Đỗ Tiểu Thiên gật đầu:

- Có truyền thuyết đó.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Nghe nói Nga Vương toàn xuất hiện vào đêm trăng tròn.

Đỗ Tiểu Thiên trầm ngâm:

- Nghe nói là vậy.

Hắn lại nói tiếp:

- Hôm nay mới mừng hai, đến mười lăm còn mười ba đêm nữa.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Mười ba đêm rất mau chóng trôi qua.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Mấy đêm nay người cứ cẩn thận lưu ý, nếu quả thứ Hấp Huyết Nga đó tiếp tục xuất hiện, bọn ta sẽ nghĩ biện pháp ứng phó cũng không muộn.

Thôi Bắc Hải không nói gì.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Qua mấy ngày ta sẽ đến nhà người một chuyến.

Thôi Bắc Hải không nói gì, chợt ngừng bước.

Đỗ Tiểu Thiên bất giác cũng dừng bước, lẩm bẩm:

- Có lẽ đó chỉ là ảo giác nhất thời của người, nghĩ con nga đó có ý đồ muốn hút máu người.

Nói xong câu đó, hắn mới phát giác đôi mắt của Thôi Bắc Hải đang trợn tròn, thất thần đăm đăm nhìn lên một cành liễu bên đường.

Hắn quyết định dõi mắt theo mục quang của Thôi Bắc Hải.

Sắc mặt của hắn lập tức tái hẳn, trên cành cây không ngờ có hai con nga đang nằm!

Thanh nga tinh oanh như bích ngọc, trên cánh phảng phất ngập đầy tơ máu, còn có một đôi vẩy hoa đỏ tươi hình đôi mắt.

Đôi mắt trên đầu nga cũng là màu đỏ tươi, đỏ tươi như máu tươi.

Hấp Huyết Nga!

Mắt Đỗ Tiểu Thiên dán chặt, y lặng người cất bước, bước vội về phía cành cây!

Thôi Bắc Hải không ngăn cản, miệng há hốc, một tiếng cũng không rặn ra nổi.

Đỗ Tiểu Thiên đi đến gần cây, cước bộ chậm lại, cước bộ vừa ngừng hẳn, hữu thủ của hắn đã thò ra, từ từ thò ra, chộp lấy một con Hấp Huyết Nga!

Tay hắn còn chưa thò tới, hai con Hấp Huyết Nga đã bay lên!

Loài Hấp Huyết Nga đó phản ứng mẫn nhuệ không thua gì hồ điệp!

Đỗ Tiểu Thiên thân hình càng mẫn tiệp, lẳng không phóng theo, hữu thủ bấu lên ba trảo, con Hấp Huyết Nga hắn muốn bắt chung quy đã bị hắn chộp vào lòng bàn tay.

Hắn xuất thủ tuy tấn tốc, lại cực kỳ có tính toán, con Hấp Huyết Nga kia tịnh không chết trong tay hắn, hai cánh không ngừng vỗ vù vù!

Phấn ngài trắng xanh rải đầy lòng bàn tay của Đỗ Tiểu Thiên! Đỗ Tiểu Thiên cười lớn.

Hấp Huyết Nga đó lại phảng phất đã phát cuồng, song nhãn huyết hồng càng đỏ rực, đơn giản như muốn trào máu.

Đỗ Tiểu Thiên cười nhìn Thôi Bắc Hải:

- Thứ nga này nếu thật có thể hút máu, hiện tại đáng lẽ đã hút máu ta...

Nói còn chưa dứt lời, sắc mặt của hắn đột nhiên biến đổi!

Ngón trỏ của hắn đau nhức như bị kim đâm! Hắn hoảng kinh cúi xuống nhìn.

Một ống hút huyết hồng như mũi châm lòi ra từ trong miệng con Hấp Huyết Nga, đâm xuyên ngón trỏ của hắn!

Đỗ Tiểu Thiên nhìn kỹ, không khỏi tái mặt la lên.

Hắn đột nhiên cảm thấy máu tươi từ ngón trỏ bị hút ra không ngừng! Đó là cảm giác bầy bạ hay là sự thật, chính hắn cũng vô phương phân biệt được.

Một thứ sợ hãi cường liệt trong phút chốc đè ép trong đầu óc hắn.

“Hấp Huyết Nga!”

Hắn thoát miệng la lên, hữu thủ đang nắm bắt con Hấp Huyết Nga đó bất giác mở bung ra!

“Rét” một tiếng, con Hấp Huyết Nga đó lập tức bay ra khỏi tay hắn, bay vào chỗ tối tăm.

Con Hấp Huyết Nga còn lại đã bay mất tiêu từ sớm!

Mục quang của Đỗ Tiểu Thiên dõi theo con ngài đó bắn về phía tối tăm, mới nhìn theo lại quay lại, lạc trên ngón trỏ của mình.

Không có máu chảy ra, đầu ngón tay lại có một điểm đỏ tươi, mắt hắn trừng trừng.

Thôi Bắc Hải định định nhìn ngón trỏ của Đỗ Tiểu Thiên, gương mặt tựa hồ còn trắng nhợt hơn cả hắn.

Trong lòng y sợ hãi tuyệt không thua gì Đỗ Tiểu Thiên!

Hai người ngây ngốc đứng đó.

Cũng không biết bao lâu sau, Đỗ Tiểu Thiên phá bầu không khí im ắng:

- Vật đó không ngờ thật có thể hút máu.

Hắn không ngờ còn cười được, nhưng nụ cười lại không giống như nụ cười.

Thôi Bắc Hải càng cười không ra hơi, y chăm chăm nhìn ngón trỏ của Đỗ Tiểu Thiên, thì thào với chính mình:

- Đêm hôm qua một con, hôm nay hai con, ngày mai bao nhiêu đây?

Giọng nói của y rất cổ quái, hoàn toàn không giống thanh âm của chính mình.

Đỗ Tiểu Thiên nghe cũng không khỏi rùng mình.

Mục quang của Thôi Bắc Hải đột nhiên chuyển lên mặt Đỗ Tiểu Thiên:

- Khi nào người nghĩ ra biện pháp, đến cho ta biết với.

Giọng nói lạc lõng, phóng chạy đi liền.

Đỗ Tiểu Thiên thoát miệng cao giọng:

- Người hiện muốn đi đâu?

Tiếng trả lời của Thôi Bắc Hải từ đằng xa:

- Tìm bằng hữu khác, xem xem có biện pháp ứng phó gì không.

Câu nói vừa dứt, người cũng đã quá xa rồi.

Đỗ Tiểu Thiên không rượt theo, toàn thân phảng phất ngưng kết giữa khói sương.
Chuyện này hẳn thật khó mà tin được, hiện tại lại không thể không tin.
Còn chưa đến giữa giờ ngọ, mới gần giữa giờ ngọ. Bên hồ vẫn ngập sương.
Liều phất phơ giữa gió xuân vẫn mê ly trong khói sương, cảnh sắc vốn rất mỹ lệ đó
đã biến thành quỷ dị trong mắt Đỗ Tiểu Thiên.
Gió lùa liễu rì rào, phảng phất quần nga đang xao động. Hấp Huyết Nga!

oOo

Mùng ba tháng ba, mưa gió sau hoàng hôn.
Thôi Bắc Hải tĩnh tọa trong phòng, giữa đôi mày vẫn một màu ưu lự.
Y mới dùng cơm xong, lúc buông đũa bỏ đi, lại chùng như hoàn toàn chưa động tới
món nào, hai hôm nay vị khẩu của y không tốt mấy.
Đêm hôm qua Hấp Huyết Nga tuy không xuất hiện lần nữa, hai con Hấp Huyết
Nga xuất hiện trên hành liễu bên hồ trước ngọ đã đủ ảnh hưởng đến bao tử của y.
Nhìn thấy bộ dạng của y như vậy, vị khẩu của Dịch Trúc Quân cũng mất hết, cũng
lẳng lặng bước theo.
Dịch Trúc Quân không phải ai xa lạ, chính là vợ của Thôi Bắc Hải, nàng trẻ hơn
Thôi Bắc Hải mười tuổi.
Ba năm trước, nàng như một đóa hoa tươi trong gió xuân, như hồ điệp trên hoa
xuân, mỹ lệ hoạt bát.
Hôm nay ba năm sau, nhìn nàng lại còn già yếu hơn cả Thôi Bắc Hải.
Tuy còn chưa có nếp nhăn, tuổi thanh xuân phảng phất đã lìa xa nàng, chỉ còn đôi
mắt vẫn còn mang nhiệt tình thanh xuân. Đồng tử sáng ngời, giống như ngọn lửa đen
nhánh, vẫn còn bùng cháy. Vô luận là ai đều thấy được nội trong ba năm qua tịnh không
tốt đẹp gì cho nàng lắm, quả thật không tốt đẹp gì lắm.
Sự thoải mái trong cuộc sống tịnh không thể tiêu trừ nỗi buồn khổ trong nội tâm
nàng.
Bởi vì con người nàng cưới tịnh không phải là con người mà nàng hy vọng.
Kể từ cái ngày nàng gả cho Thôi Bắc Hải, nàng đã chết đi một nửa.
Nàng tuy còn chưa chết, người đã như một đóa hoa thiếu nước vậy, dần dần tàn tạ.
Tâm tình đó của nàng hoặc giả Thôi Bắc Hải không biết, dưỡng mẫu của nàng là
Dịch đại mụ lại biết rất rõ, chỉ là Dịch đại mụ căn bản không để trong lòng.

Cái mà Dịch đại mù để trong lòng chỉ có một vật --- kim tiền.

Bà ta sở dĩ thu dưỡng Dịch Trúc Quân chỉ là vì bà ta đã sớm nhìn ra Dịch Trúc Quân là một mỹ nhân còn đang phôi thai, lớn lên nhất định có thể dùng thân thể nàng mà cầu cá lớn.

Bà ta vì vậy mà để cho Dịch Trúc Quân ăn đồ ngon mặc áo đẹp, huấn luyện Dịch Trúc Quân thành một ca cơ xuất sắc, chỉ bắt nàng bán nghệ, không bắt nàng bán thân, chỉ muốn nàng dâng rượu, không muốn nàng dâng người, tịnh không phải là vì yêu thương, bất quá đang đợi một người mua lý tưởng.

Giá tiền vừa thỏa thuận xong, bà ta liền bán món hàng Dịch Trúc Quân cho Thôi Bắc Hải.

Dịch Trúc Quân tới lúc đó mới biết Dịch đại mù là con người ra sao, lúc đó mới biết động cơ trong đầu Dịch đại mù, nàng lại chỉ còn nước tuân mệnh.

Đám tay chân của Dịch đại mù rất đông, Thôi Bắc Hải lại càng không giản đơn, nàng nếu cự tuyệt, chỉ còn có một con đường có thể đi --- tử lộ!

Nàng tịnh không muốn đi con đường đó, bởi vì nàng còn trẻ, lúc nàng gả cho Thôi Bắc Hải, chỉ mới mười chín.

Mười chín cái xuân xanh, có bao nhiêu người không yêu quý sinh mệnh?

Nàng một mực nghĩ mình có thể chịu đựng được, nhưng sự thật đã chứng minh nàng chỉ miễn cưỡng chịu đựng.

Lớn lên trong thanh lâu, nàng tịnh không tiêm nhiễm thói xấu của gái lầu xanh.

Đó vẫn không phải là nguyên nhân chủ yếu, nguyên nhân chủ yếu là trái tim nàng đã có chủ.

Đêm thứ nhất, cái đêm gả cho Thôi Bắc Hải, nàng chỉ có một thứ cảm giác, cảm giác bị cưỡng gian, bị vui dập, thứ cảm giác đó cho tới nay vẫn tồn tại.

Một nữ nhân sống dưới thứ cảm giác trường kỳ như vậy, không biến thành kẻ điên cũng là lạ.

Hiện tại nàng biến thành già cỗi. Mặt mày nàng nhìn không già đi quá mười năm, trái tim lại đã già gần chết.

Có ai biết được lòng nàng? Thôi Bắc Hải không biết.

Y xem chừng thật sự thích Dịch Trúc Quân, luôn luôn nghĩ cách làm cho Dịch Trúc Quân vui vẻ.

Chỉ có hai ngày nay là ngoại lệ. Hai ngày nay y hoàn toàn không còn tâm tình gì.

Sự xuất hiện của Hấp Huyết Nga đã khiến cho đầu óc y đại loạn.

--- Hấp Huyết Nga tại sao lại xuất hiện trước mắt mình? Có phải là Nga Vương đã chọn mình?

--- Con Hấp Huyết Nga xuất hiện đêm mừng một tháng ba có phải là sứ giả của Nga Vương?

--- Nga Vương tại sao lại khơi khơi đi chọn mình?

--- Nếu quả quần nga thật đến để hút máu, mình nên ứng phó làm sao?

Y cả ngày đều nghĩ về mấy chuyện đó, hiện tại cũng không ngoại lệ.

Mưa đã dứt hẳn từ sớm, trước song cửa vẫn còn đọng nước, những giọt mưa lóng lánh giữa ánh đèn, vừa lóe lên là tắt ngóm.

Thôi Bắc Hải định định nhìn nước mưa đọng trước song cửa, tâm tư bồn loạn như cỏ hoang, ánh đèn đột nhiên mờ đi!

Thôi Bắc Hải như một con chim sợ tên, rướn người nhảy dựng, xoay người nhanh như gió, mục quang rơi không xa mấy đằng sau người, đóng đinh trên trần ngân đăng trên kỷ.

Trên lồng đèn của trần ngân đăng đó, không ngờ có bốn Hấp Huyết Nga nằm phục hình thập tự, tả hữu trên dưới!

Bốn Hấp Huyết Nga, cánh nga đầu nga tổng cộng tám đôi mắt huyết hồng, lấp lánh huyết quang trong ánh đèn, phảng phất đang chằm chằm nhìn Thôi Bắc Hải.

Bọn chúng không biết từ đâu đến, hoàn toàn không nghe thấy thanh âm bọn chúng vỗ cánh bay vào, sát na ánh đèn vừa mờ đi, đã xuất hiện như ma quỷ!

Song nhãn của Thôi Bắc Hải tròn xoe, bất động không nháy, cơ thịt nơi khoé mắt lại không ngừng co giật.

Hữu thủ của y dĩ nhiên nắm chặt Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm bên hông, mồ hôi lạnh ướt tay.

Kiểm còn chưa xuất thủ, sát khí đã ngút trời.

Bốn Hấp Huyết Nga như không cảm thấy gì, hoàn toàn không có phản ứng.

Dịch Trúc Quân trái lại bị cử động đột ngột của Thôi Bắc Hải làm giật nảy người.

Nàng vốn tĩnh lặng cúi đầu ngồi bên cạnh, tịnh không nhìn Thôi Bắc Hải, nhưng Thôi Bắc Hải vừa nhảy dựng dậy, mấy cái ghế đã bị y đá ngã.

“Bình” một tiếng, âm vang trong không gian im ắng.

Nàng thất kinh, ngẩng đầu nhìn sắc mặt khủng bố của Thôi Bắc Hải.

Nàng thoát miệng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Thôi Bắc Hải nghe hỏi, xoay đầu phều phào:

- Nga!

“Nga?” Dịch Trúc Quân ngạc nhiên: “Nga gì?”

Thôi Bắc Hải thốt:

- Hấp Huyết Nga!

“Hấp Huyết Nga?” Dịch Trúc Quân càng ngạc nhiên hơn. Nàng chưa từng nghe cái tên đó, vật đó.

Thôi Bắc Hải khàn giọng nói tiếp:

- Bốn Hấp Huyết Nga!

Dịch Trúc Quân hỏi:

- Ở đâu?

Thôi Bắc Hải chỉ:

- Trên lồng đèn!

Dịch Trúc Quân nghiêng đầu nhìn.

Nàng ngồi dưới trần ngân đằng đó, lại hoàn toàn không phát giác trên lồng đèn đã xuất hiện bốn Hấp Huyết Nga, hồi nãy ánh đèn có mờ đi, nàng lại tịnh không có cảm giác gì.

Hiện tại mục quang của nàng rơi trên lồng đèn, lập tức mặt mày kinh ngạc.

Là kinh ngạc, tuyệt không phải là kinh hãi.

Nàng ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn Thôi Bắc Hải:

- Trên lồng đèn làm gì có bốn Hấp Huyết Nga?

Thôi Bắc Hải ngớ người, trợn tròn mắt.

Y nhìn thật kỹ, bốn Hấp Huyết Nga rõ ràng vẫn còn nằm trên lồng đèn.

Dịch Trúc Quân lại không nhìn thấy, lẽ nào sát na nàng nhìn, bốn Hấp Huyết Nga đã tự ẩn thân?

Song nhãn của y trợn trắng, gấp giọng:

- Nàng nhìn kỹ lại đi.

Dịch Trúc Quân dõi theo tay y chỉ, lần này nàng cũng làm như Thôi Bắc Hải, mắt trợn trừng lên.

Bốn Hấp Huyết Nga kia cho dù có nhỏ như ruồi muỗi đi nữa, hiện tại khó lòng thoát khỏi mắt nàng.

Nàng nhìn rất cẩn thận, lại vẫn lắc đầu, không thể nào, nàng vẫn không nhìn thấy!

Thôi Bắc Hải nhin không được phải hỏi:

- Có thấy gì không?

Dịch Trúc Quân lắc đầu:

- Không thấy.

Thôi Bắc Hải khản giọng:

- Ta rõ ràng nhìn thấy bốn Hấp Huyết Nga!

Dịch Trúc Quân thở dài:

- Tôi lại không thấy tới một con.

Nàng tịnh không giống như đang nói láo.

--- Lẽ nào là mình hoa mắt?

Thôi Bắc Hải nhắm mắt lại, lại mở mắt nhìn lại.

Bốn Hấp Huyết Nga vẫn còn trên lồng đèn, mắt huyết hồng phảng phất đang chiêm chọc.

Tuyệt không phải là hoa mắt!

Dịch Trúc Quân sao lại không nhìn thấy? Y chăm chăm nhìn Dịch Trúc Quân, trầm giọng:

- Nàng thật không nhìn thấy sao?

Dịch Trúc Quân lại thở dài một hơi, ngậm miệng không nói gì.

Thôi Bắc Hải “hừ” một tiếng, đột nhiên cất bước đi về phía trản ngân đăng.

Y đi rất chậm, hữu thủ nắm chặt cán kiếm, mắt trừng trừng ghim chặt trên mình bốn Hấp Huyết Nga!

Một khi có động dậy gì, Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm của y sẽ toàn lực xuất kích.

Bốn Hấp Huyết Nga lại vẫn bất động.

Thôi Bắc Hải bước thêm ba bước, gân xanh trên hữu thủ vồng lên.

Tả thủ cũng vậy, năm ngón tay cong lại như câu! Chỉ khoảng bảy bước nữa là y sẽ đến trước ngân đăng.

Thân thủ gần sát, kiếm còn chưa xuất kích, sát khí trên mình y thoát ra cơ hồ dập tắt cả ngọn đèn.

Lửa còn chưa kịp tắt, bốn Hấp Huyết Nga vẫn bất động, vẻ chiêm chọc trong mắt tựa hồ càng đậm đặc hơn.

Chúng đơn giản không để Thôi Bắc Hải trong mắt.

Thôi Bắc Hải cũng có cảm giác đó. Y bất chợt phần nộ, phần nộ đã che mất sợ hãi.

Cơ giận từ trong tâm phát ra, ác khí sinh can đảm, y quát một tiếng, hữu thủ bầu tới.

Mắt thấy tay sắp chộp lên lồng đèn, bốn Hấp Huyết Nga bỗng biến thành trong suốt.

Mắt huyết hồng trong một sát na biến thành vàng nhợt, bốn Hấp Huyết Nga chỉ còn dư lại bốn vòng bích lục.

Dáng dấp đó giống hệt như là bốn thanh nga dùng nhan liệu bích lục vẽ trên lồng đèn.

Tròng mắt của Thôi Bắc Hải co thắt lại, tay lại biến thành cương ngạnh, ngưng giữa khoảng không.

Vòng bích lục trong giây lát lại biến thành vàng nhợt.

Trên lồng đèn của ngân đăng vàng nhợt, bốn Hấp Huyết Nga đã hoàn toàn biến mất!

Biến mất như ma quỷ! Chuyện này đã xảy ra lần thứ hai rồi.

--- Đến là Hấp Huyết Nga hay là Hấp Huyết Quỷ?

Thôi Bắc Hải trợn mắt nhìn quanh, bốn Hấp Huyết Nga tan biến trên lồng đèn, tịnh không xuất hiện chỗ nào khác.

Thôi Bắc Hải đi tới đi lui. Hiện hình biến mất như yêu ma quỷ quái như vậy, Hấp Huyết Nga có bắt cũng không bắt được, y thật không biết nên ứng phó làm sao.

Dịch Trúc Quân thất kinh nhìn y, biểu tình như đang nhìn một người điên.

Nếu quả thật nàng không nhìn thấy bốn Hấp Huyết Nga, cử động hồi nãy của Thôi Bắc Hải trong mắt nàng đích xác giống như một tên điên.

Thôi Bắc Hải nhìn thấy thì tại sao nàng lại không thấy?

Lẽ nào đám Hấp Huyết Nga đó vốn là hóa thân của yêu ma, chỉ có người bọn chúng muốn hại mới có thể nhìn thấy?

Mục quang của Thôi Bắc Hải chớp chớp, chung quy lại lạc trên mặt Dịch Trúc Quân.

Y vốn muốn nói vài câu, hòa hoãn tâm tình một chút, ai biết được mục quang vừa lạc trên mặt Dịch Trúc Quân, lại nhìn thấy một đôi mắt màu huyết hồng!

Đó vốn là mắt của Dịch Trúc Quân, không biết sao lại biến thành huyết hồng!

Đỏ tợ máu tươi, đỏ đến mức như muốn trào máu!

Đồng tử đen nhánh dĩ nhiên đã tiêu tán, mắt Dịch Trúc Quân giống như tổ ong mật, một lỗ hồng như cái râu!

Mắt như trăm ngàn lỗ rây ổ ong kết hợp lại thành, hòa thành đôi mắt đó!

Đôi mắt của Hấp Huyết Nga không phải là dạng đó sao?

Mặt Dịch Trúc Quân đã đổi sắc, gương mặt phớt hồng đã biến thành trắng xanh, vừa trắng xanh vừa tinh oanh, giống như mặt Hấp Huyết Nga!

Thôi Bắc Hải há hốc miệng nhìn.

Miệng Dịch Trúc Quân cũng há ra, chừng như muốn nói gì, nhưng cái miệng vừa há ra, lời nói không phát ra, mà đầu lưỡi lại thè ra.

Lưỡi dài hơn một thước, nhọn hoắc như mũi thương, đỏ tươi như máu tươi!

Nàng như là hóa thân của Hấp Huyết Nga!

Thôi Bắc Hải thoát miệng rú lên, lui liền ba bước!

Tay y chỉ Dịch Trúc Quân, miệng không ngừng run rẩy mấp máy, lại không nói ra được tiếng nào.

Nỗi sợ hãi chưa từng có đó đã siết chặt yết hầu của y.

Nỗi sợ hãi đó đã mau chóng quán chặt thân người y, toàn thân y bắt đầu run rẩy.

Thê tử của mình không ngờ lại biến thành yêu nga, muốn hút máu mình, nếu đổi lại là người nào khác, e rằng đã té chết rồi.

Y tuy không bị hù chết, nhưng quả gan đã gần như tan nát.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, y thật khó tin được có chuyện như vậy.

Giây phút đó, lưỡi của Dịch Trúc Quân đã thò ra rất dài.

Song thủ của nàng đã án lên thành ghế, xem ra như muốn đứng dậy bước qua hút máu Thôi Bắc Hải!

Nàng còn chưa đứng dậy, tim Thôi Bắc Hải đã gần rớt ra ngoài.

Một luồng hàn khí sâm lãnh từ dưới chân y dâng lên, quạt thẳng tận đầu óc y, tháo gỡ yết hầu đang bị siết chặt của y.

Y khản giọng hét:

- Không được bước qua!

Giọng nói tràn ngập niềm kinh hãi, hoàn toàn không còn giống thanh âm của y.

Dịch Trúc Quân mới định đứng dậy đã nghe lời ngồi xuống:

- Ông làm sao vậy?

Nói ra câu đó, cái lưỡi đỏ tươi của nàng đã biến đầu mất, sắc mặt xanh lè cũng đã khôi phục lại nét ửng hồng, đôi mắt đã trở lại bộ dạng ban đầu.

Đó chỉ là chuyện trong một sát na, Thôi Bắc Hải chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, hình dạng đáng sợ của Dịch Trúc Quân đã hoàn toàn biến mất!

Ma pháp e rằng cũng không tấn tốc như vậy!

Thôi Bắc Hải thật đang hoài nghi mọi thứ hoàn toàn đều là ảo giác của mình.

Y chợt bước nhanh đến trước mặt Dịch Trúc Quân, song thủ như thiểm điện thò ra, tả thủ bầu giữ hàm nàng, hữu thủ kéo miệng nàng há ra.

Hai hàm răng của Dịch Trúc Quân đều đặn như hạt bắp, cũng giống như ngày thường, lưỡi cũng không có gì lạ hơn ngày thường, vẫn là người thường.

Thôi Bắc Hải “a” lên một tiếng, buông tay.

Miệng Dịch Trúc Quân vẫn còn há ra, mắt lại trợn trừng, không nháy chút nào, phảng phất đã bị cử động của Thôi Bắc Hải làm ngây ngốc.

Thôi Bắc Hải đinh đing nhìn nàng, chằm chằm thoái lui, ngã ịch trên một cái ghế, sắc mặt vẫn một màu tái nhợt.

Ngoài song cửa vẫn tối hù, bóng đêm đậm đặc như mực, đêm dài lây lất, chừng nào mới đến bình minh?

o0o

Mùng bốn tháng ba, đêm dài lây lất chung quy đã đi qua.

Thôi Bắc Hải mới bình minh đã dậy, mắt giăng đầy những tia máu đỏ.

Cả đêm qua, y không chợp mắt được tới nửa khắc, cơ hồ trợn mắt cho tới trời sáng.

Bình nhật giờ này y còn đang say mộng, cho dù có tỉnh dậy, y cũng nằm trên giường.

Bởi vì trên giường trừ y ra, còn có Dịch Trúc Quân.

Hiện tại Dịch Trúc Quân vẫn còn trên giường, y lại vô phương nằm xuống.

Đối với Dịch Trúc Quân y còn đang sợ.

Y cả đêm không ngủ, lo sợ lúc mình ngủ, Dịch Trúc Quân lại biến thành Hấp Huyết Nga, thè lưỡi dài thượt ra, đâm hút máu y.

Y vươn vai vặn mình, tròng chấn tinh thần, bước chậm đến trước tủ áo.

Ba năm nay, cơ hồ mỗi ngày y đều tự mặc y phục.

Bởi vì y không muốn đòi hỏi Dịch Trúc Quân làm này làm nọ, hôm nay càng không ngoại lệ.

Song thủ của y kéo nhẹ, mở hai cánh cửa tủ áo ra.

Tủ vừa mở ra, y đã nhìn thấy mười sáu đôi mắt!

Mất thiểm động huyết quang, mắt huyết hồng.

Một tràng “rét rét rét” lạ tai, tám con Hấp Huyết Nga, giữa sát na cửa tử vừa mở ra, vụt bay ra như một đám châu chấu di trú, bộc phát về hướng bên mặt Thôi Bắc Hải.

Ống hút huyết hồng muốm đâm lên mặt Thôi Bắc Hải!

Thôi Bắc Hải “a” lên một tiếng thất thanh, ngã ngửa trên đất.

Dịch Trúc Quân đang ngủ say bị tiếng hét làm giật mình nhảy dựng dậy trên giường.

Nàng kinh hãi nhìn Thôi Bắc Hải ngã dưới đất, hỏi vội:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Thôi Bắc Hải khàn giọng:

- Phát sinh chuyện gì, nàng lẽ nào không nhìn thấy? Hấp Huyết Nga!

Dịch Trúc Quân đưa mắt nhìn quanh:

- Hấp Huyết Nga gì đó ở đâu?

Thôi Bắc Hải nhảy phóc lên, trừng trừng đôi mắt đầy những tia máu đỏ lựng, truy tìm khắp gian phòng.

Quả thực không có nga, một con cũng không có.

Tám con Hấp Huyết Nga trong tử áo bay ra trong phút chốc không biết đã đi đâu mất tiêu!

Song cửa bốn bề cũng còn đóng kín, tám con Hấp Huyết Nga lẽ nào lại tiêu tán như ma quỷ?

Thôi Bắc Hải chui đầu vào tử áo nhìn nhìn, lại nhìn nhìn Dịch Trúc Quân, thân người không ngừng run rẩy.

Đám Hấp Huyết Nga xuất hiện hồi sáng sớm, đến đây để báo trước, hay là để đe dọa?

Mùng một tháng ba Hấp Huyết Nga chỉ xuất hiện một con, mùng hai tháng ba hai con, mùng ba tháng ba bốn con, cho đến mùng bốn tháng ba lại là tám con! Mỗi lần Hấp Huyết Nga xuất hiện lại gấp bội hôm trước!

Hôm nay tám con, ngày mai Hấp Huyết Nga nếu xuất hiện, chắc sẽ là mười sáu con.

Trừ phi đây chỉ là xảo hợp, nếu không e rằng thứ Hấp Huyết Nga này thật là hóa thân của yêu ma!

Nếu không phải là hóa thân của yêu ma, làm sao có thể biết hai lần hai là bốn, bốn lần hai là tám?

oOo

Mùng năm tháng ba, gió đêm lùa qua song cửa, ánh đèn dao động.

Ngân đăng như đã biến thành tẩu mã đăng, một đám Hấp Huyết Nga vây quanh ngân đăng, “rét rét” múa lượn.

Thôi Bắc Hải bất động, y tĩnh tọa bên giường, đếm số Hấp Huyết Nga.

Mười sáu, tim Thôi Bắc Hải lạnh buốt.

Y len lén liếc Dịch Trúc Quân, Dịch Trúc Quân đang ngồi trên giường, cũng đang nhìn trần ngân đăng đó.

Y trợn mắt nhìn Dịch Trúc Quân, hỏi:

- Nàng nhìn cây đèn đó làm gì?

Dịch Trúc Quân thờ người, buồn bã đáp:

- Tôi thấy ông cứ nhìn trần đăng đó trân trân, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, cho nên cũng nhìn xem thử.

Thôi Bắc Hải “ồ” lên một tiếng, hỏi tiếp:

- Nàng nhìn thấy gì?

Dịch Trúc Quân đáp:

- Một trần ngân đăng.

Thôi Bắc Hải lạnh lùng hỏi:

- Chỉ là một trần ngân đăng?

Dịch Trúc Quân gật đầu.

Thôi Bắc Hải hỏi nữa:

- Ánh đèn có phải không ngừng thiểm động?

Dịch Trúc Quân thốt:

- Làm gì có chuyện đó.

Thôi Bắc Hải lại hỏi:

- Nàng không nghe tiếng “rét rét” sao?

Dịch Trúc Quân đáp:

- Không có.

Thôi Bắc Hải khàn giọng:

- Nàng lẽ nào thật không nhìn thấy mười sáu con Hấp Huyết Nga đang bao quanh trần đèn kia, bay lượn không ngừng?

Dịch Trúc Quân lắc đầu:

- Thật không có.

Thôi Bắc Hải cười thắm:

- Nàng nói láo, nàng gạt ta.

Dịch Trúc Quân thở dài một hơi, không nói gì.

Thôi Bắc Hải ngơ ngẩn:

- Ta đối đãi với nàng có gì không đúng mà sao nàng lại đối đãi với ta như vậy?

Dịch Trúc Quân chỉ còn biết thở dài.

Thôi Bắc Hải bần thần đứng dậy, bước chầm chậm đến trước trản ngân đăng.

Không đợi y đi tới, mười sáu con Hấp Huyết Nga đã biến thành trong suốt, chỉ thấy mười sáu vòng tròn bích lục, toàn bộ biến mất.

Thôi Bắc Hải không động dung, y đã sớm biết kết quả tất nhiên sẽ như vậy.

Chuyện đó không phải là lần đầu tiên xảy ra trước mắt y, y cười thắm, cũng chỉ còn biết cười thắm.

oOo

Mùng sáu tháng ba, đêm đã khuya. Gió lạnh rung chuông leng keng, trăng giăng trước song cửa mong manh như sương khói.

Thôi Bắc Hải đang nằm trên giường, tâm tình rất tĩnh táo.

Trong sáu ngày qua, chỉ có hôm nay y mới cảm thấy khỏe khoắn như vậy.

Bởi vì cả ngày nay, Hấp Huyết Nga không xuất hiện trước mắt y.

Ánh trăng mê mông mang theo một vẻ mỹ lệ khó tả.

Y vọng nhìn ánh trăng mỹ lệ, trong đầu đột nhiên sinh xuất một thứ xung động cường liệt.

Y quay nghiêng người qua, nhìn Dịch Trúc Quân đang nằm ngủ bên cạnh.

Dịch Trúc Quân đã ngủ rồi, ngủ say.

Ánh trăng đậm bạc, y tuy không thấy rõ kiểu nằm mê người của Dịch Trúc Quân, lại có thể tưởng tượng được.

Y với Dịch Trúc Quân đã là phu thê ba năm trời, không dưới ngàn lần thấy tư thế nằm ngủ vũ mị, đồng thể mỹ lệ của Dịch Trúc Quân.

Hà hướng hiện tại y còn có thể nghe được hơi thở nhẹ, mùi thơm thoang thoảng toát ra từ thân thể Dịch Trúc Quân.

Thân thể Dịch Trúc Quân sung mãn dụ hoặc, cả hơi thở nghe được cũng khêu gợi cực kỳ.

Thôi Bắc Hải thật sự nhần nhịn không được.

Tay y thò sang đã đụng vào tay Dịch Trúc Quân.

Tay Dịch Trúc Quân trơn mịn như ngưng chi, lại thanh lãnh như ngưng chi, phảng phất huyết dịch trong mình Dịch Trúc Quân đã ngưng kết lại, đã kết thành băng.

Đối với Thôi Bắc Hải mà nói, đó lại là một thứ kích thích.

Kích thích cường liệt! Yết hầu của y đã ráo hoảnh, hơi thở cấp xúc.

Y chống ngừng dậy, tay lần theo cánh tay lên tới vai Dịch Trúc Quân, lại lần xuống, về phía ngực Dịch Trúc Quân.

Ngực Dịch Trúc Quân đang nhấp nhô đều đều.

Tuy nhìn không mấy rõ, Thôi Bắc Hải mất hết thần hồn.

Hơi thở của y càng cấp xúc, tay vẫn mò mẫm, nhẹ nhàng vuốt ve rờ rẫm ngực Dịch Trúc Quân!

Tay y vừa mới rờ rẫm đó là đã ngưng liền, mặt mày kinh ngạc.

Đây đích xác là một sự tình kỳ quái phi thường, rờ rẫm, tay y không ngờ lại mò ra tới ba nhũ phòng!

Tay y hiện tại đang ngừng trên nhũ phòng thứ ba của Dịch Trúc Quân, sao lại có tới ba nhũ phòng?

Y buông tay ra, mắt nhú lại ngưng thần nhìn kỹ.

Tịnh không phải là ảo giác, đích xác có ba nhũ phòng.

--- Có nhũ phòng thứ ba!

Chỗ nhũ phòng thứ ba vốn đáng lẽ là chỗ hõm nhũ câu giữa hai nhũ phòng.

Tay y có cảm giác mềm như bông gòn, nhũ phòng đó vẫn rung rung nhẹ.

Thân thể của Dịch Trúc Quân, không có ai rành hơn y.

Y biết rõ Dịch Trúc Quân là một người thường, luôn luôn chỉ có hai nhũ phòng.

Hiện tại không ngờ lại có thêm một!

--- Chuyện này là sao đây?

--- Lẽ nào nàng đã nhét vật gì tại vùng nhũ câu đó? Vật đó là vật gì?

Thôi Bắc Hải không nhịn được vội cởi áo của Dịch Trúc Quân ra, tay sờ vào, dò dẫm về chỗ nhũ câu, mò lên nhũ phòng thứ ba kia!

Tay vừa mò lên, Thôi Bắc Hải càng cảm thấy kỳ quái!

Trên nhũ phòng đó không ngờ lại phủ đầy lông nhung --- để che vật gì đây?

Thôi Bắc Hải đang muốn mò cho rõ, trên năm ngón tay đột nhiên cảm thấy bị chích đau điếng!

Chích đau như châm, giống như vô số mũi kim bén nhất tề đâm vào ngón tay của y!

Sau đó y cảm thấy cả bàn tay đột nhiên như co rút lại, máu tươi bên trong tay phảng phất bị hút ra không ngừng!

Y thất kinh rút tay lại! Tay vừa rút lại, nhũ phòng thứ ba của Dịch Trúc Quân cũng theo tay kéo ra!

Không có máu, không có thịt, cũng căn bản không phải là một nhũ phòng! Là ngài, toàn là Hấp Huyết Nga!

Một bầy Hấp Huyết Nga tụ thành cái nhũ phòng đó, tay Thôi Bắc Hải vừa đụng vào, ống hút như châm nhọn của bầy Hấp Huyết Nga đã đâm vào ngón tay của y, hút lấy máu y!

Sát na đó nỗi hoảng sợ của Thôi Bắc Hải đã không còn bất cứ ngôn ngữ văn tự nào có thể hình dung nổi!

Y thét lên! Đó không còn là tiếng thét do một người phát ra!

Tiếng thét khủng bố chấn động cả gian phòng, người y lại như sài lang trúng thương, từ trên giường lăn ngã ra, phóng thẳng vào một song cửa sổ!

Song cửa “bình” một tiếng vỡ nát, người phá song bay ra ngoài vườn!

Thôi Bắc Hải lăn dưới đất hai vòng rồi mới đứng dậy, song nhãn tròn tròn, trừng trừng nhìn lên tay mình.

Trên bàn tay đó không có Hấp Huyết Nga ghim bầu, một con cũng không có, cũng không có máu, lại phảng phất có mấy chục lỗ châm, lỗ châm huyết hồng!

Cơ thịt trên trợn khuôn mặt Thôi Bắc Hải méo mó, y nhìn về phía song cửa vỡ nát.

Bên song cửa vỡ nát cũng không có Hấp Huyết Nga, lại có một gương mặt người.

Dịch Trúc Quân đang đứng bên trong, đang nhìn y.

Ánh trắng trắng nhợt ảm đạm đang chiếu lên mặt Dịch Trúc Quân.

Sắc mặt của nàng cũng vì vậy mà hiển lộ một màu trắng nhợt, chỉ có trắng nhợt, tịnh không phải là thanh lục, mắt nào có biến thành ổ ong rỗng huếch, càng không biến thành huyết hồng.

Nàng hoàn toàn mang bộ dạng xưa cũ, không thấy một chút gì đáng sợ.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy nàng thanh lệ thoát tục, giống như tiên nhân trên trời.

Cái đẹp đó không giống như sở hữu của nhân gian, đẹp thê lương, đẹp đến mức khiến cho nhân tâm say đắm.

Nàng kinh hãi nhìn Thôi Bắc Hải, bước đến gần song cửa, thò đầu ra ngoài song, ánh trăng tái nhợt vẫn chiếu ngời mặt nàng.

Khuôn mặt nàng trắng nhợt, trắng thắm đến mức hoàn toàn không còn huyết sắc, cả môi nàng cũng hiện màu trắng nhợt.

Nhìn thấy khuôn mặt đó, Thôi Bắc Hải không khỏi nghĩ tới lúc hồi nãy tay mình mò mẫm, mò đụng da thịt không còn chút hơi ấm của máu huyết, thanh lương như ngưng chi.

Hồi nãy đối với y mà nói là một thứ kích thích, hiện tại nhớ lại, y lại chỉ cảm thấy kinh hãi.

Đó đơn giản giống như là da thịt đã mất hết huyết dịch, huyết dịch đã đâu mất?

Có phải là đám Hấp Huyết Nga hồi nãy đã bám nơi nhũ câu của nàng, hút huyết dịch của nàng?

Huyết dịch của nàng phần lớn đã bị đám Hấp Huyết Nga đó hút hết?

Có phải đối tượng Hấp Huyết Nga lần này chọn kỳ thực là nàng?

Nếu không tại sao đám Hấp Huyết Nga đó lại bám trên nhũ câu của nàng?

Đầu óc Thôi Bắc Hải đang nghi hoặc, mắt lại đinh đĩnh nhìn Dịch Trúc Quân.

Dịch Trúc Quân mặt mày cũng nghi hoặc, chợt hỏi:

- Ông làm gì vậy?

Thanh âm u buồn, cũng giống như đến từ trên trời.

Trên trời đêm khuya thanh lãnh như nước, giọng nói của nàng, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng khinh nhu như nước, lại cũng thanh lãnh như nước.

Trên người nàng khoác áo ngủ bằng lụa trắng mỏng, dưới bóng trăng mê mê mông mông, thật tựa như khói sương, nhưng lại như tản phát lãnh khí trên hàn băng.

Thôi Bắc Hải phảng phất đã bị luồng lãnh khí đó phong bế yết hầu, y không lên tiếng được.

Dịch Trúc Quân không nhin được lại hỏi:

- Hồi nãy lại có chuyện gì xảy ra vậy?

Thôi Bắc Hải ứ ớ:

- Ngài...

Một tiếng "ngài" ra khỏi cửa miệng, y đã rùng mình run rẩy mấy lượt.

Y run rẩy nói tiếp:

- Một đám Hấp Huyết Nga bám giữa ngực nàng, hút máu nàng...

Thanh âm phảng phất phát ra từ trong yết hầu, giữa đêm vắng nghe vẫn rõ ràng.

Y nói chân thật phi thường, tuyệt không giống như nói láo.

Dịch Trúc Quân lập tức hoảng kinh thất sắc, cởi áo ra, kiểm tra ngực mình.

Ánh trăng lạnh chiếu xuống, ngực nàng tinh oanh như bạch ngọc, Thôi Bắc Hải giương tròn mắt.

Y đã từng ngắm nhìn ngực Dịch Trúc Quân dưới nguyệt quang.

Giữa sát na đó, y cơ hồ hoàn toàn quên đi nỗi sợ hãi trong lòng.

Vẻ kinh hoảng trên mặt Dịch Trúc Quân cũng rất mau chóng tiêu tan, đổi lại bằng nét ngạc nhiên. Y tựa hồ còn chưa phát hiện.

Một tiếng thở dài, nàng dịu dàng cài vạt áo trước ngực lại.

Cũng lúc đó, Thôi Bắc Hải bước nhanh trở lại, tung người vượt qua lan can, thân hình vừa hạ xuống, đã nắm lấy song thủ của Dịch Trúc Quân ấn trên song cửa.

Dịch Trúc Quân muốn rút tay lại, tay nàng đương nhiên vô phương rút khỏi lòng bàn tay của Thôi Bắc Hải.

Song thủ của Thôi Bắc Hải không dụng lực gì nhiều, nắm giữ không làm cho nàng đau đớn, cho nên nàng rút lại không được là không vùng vẫy gì hết.

Tay nàng so với hồi nãy cũng có chỗ khác biệt, tuy vẫn trơn tru như ngưng chi, lại rất ấm áp.

Thôi Bắc Hải không khỏi ngây người, tay kia liền cởi cổ áo che ngực của Dịch Trúc Quân.

Mục quang của y cũng bám trên lồng ngực nàng.

Khoảng cách gần như vậy, y nhìn đương nhiên cực rõ.

Ngực Dịch Trúc Quân tinh oanh, giữa nhũ câu tuyệt không có tí vết gì, tịnh không có dấu chấm đỏ, thậm chí phấn ngài cũng không có.

Không có dấu chấm tịnh không có gì lạ, vì đám Hấp Huyết Nga kia có thể còn chưa đâm xuyên thịt da nàng, chưa hút máu nàng, có thể là đám Hấp Huyết Nga đó tụ tập một chỗ, lại nằm yên một chỗ, lúc bọn chúng chui vào, ít nhiều gì cũng không tránh khỏi cọ sát với áo, ít nhiều gì đáng lẽ cũng phải để rơi chút phấn.

Y tịnh không quên lần trước, Đỗ Tiểu Thiên mới bắt một con Hấp Huyết Nga, lúc nắm trong tay, đã đầy một tay phấn ngài.

Hiện tại trên ngực Dịch Trúc Quân lại cả một chút xú phần ngài cũng tìm không ra, sao lại có thể như vậy được?

Đám Hấp Huyết Nga đó làm sao để tiến nhập vào cổ áo của Dịch Trúc Quân?

Chúng tụ tập nơi nhũ câu của Dịch Trúc Quân để làm gì?

Thôi Bắc Hải vừa nghĩ, vừa kiểm tra lại cổ áo của Dịch Trúc Quân hai ba lần. Không có là không có.

Y cười khổ, trên mặt lại không còn vẻ ngạc nhiên gì nữa.

Mấy ngày nay, sự tình không có khả năng xảy ra thật sự đã xảy ra quá nhiều.

Y đã ngạc nhiên quá nhiều.

Thứ tâm tình ngạc nhiên tuy còn chưa tê liệt, cũng đã bắt đầu tê liệt.

Y nhìn Dịch Trúc Quân chằm chằm, trong mắt đột nhiên có vẻ sợ hãi, giây phút đó, y đã nhớ lại rất nhiều chuyện.

--- Trước sau ba lần nàng ở cùng chỗ, ta nhìn thấy Hấp Huyết Nga, nàng lại không nhìn thấy, tuy có vẻ ngạc nhiên, tịnh không có vẻ kinh hoảng, sau khi chuyện xảy ra lại hoàn toàn không hỏi gì, giống như là đã biết hết.

--- Cái đêm mừng ba tháng ba, sau khi Hấp Huyết Nga biến mất, mắt nàng biến thành huyết hồng, biến thành trăm ngàn lỗ rây ở ong kết hợp lại, mặt mày đồng thời biến màu thanh lục, còn thè lưỡi dài hơn một thước như châm nhọn màu huyết hồng!

--- Hồi nãy đám Hấp Huyết Nga chui vào trong cổ áo nàng, nằm tụ giữa nhũ câu của nàng, nơi vốn là chỗ mẫn cảm của nữ nhân, nàng không ngờ lại hoàn toàn không có cảm giác, thật là chuyện không thể có.

--- Đám Hấp Huyết Nga đó nằm phục giữa nhũ câu của nàng, đã không lưu lại một tí xú phần ngài nào, cũng không hút máu nàng, tới lúc tay ta mò vào lại điên cuồng chích thẳng vào tay ta, điên cuồng hút hút máu ta, giống như là thần hộ mạng cho nàng, không để ai xâm phạm thân thể nàng, lẽ nào...

--- Lẽ nào nàng là một nga tinh, là hóa thân của một Hấp Huyết Nga?

Nghĩ đến đó, mặt Thôi Bắc Hải cũng tái xanh.

Y bất giác buông tay ra, rút lui, dựa mình vào một gốc cột trên hành lang.

Tuy không ngã quỵ xuống, thân mình y xem ra đã mềm nhũn hết nửa người.

Xa xưa tương truyền, thiên địa vạn vật, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, qua suốt một thời gian dài, có thể biến thành tinh quái, tùy ý mà hóa tác thành hình người.

Truyền thuyết yêu tinh hóa người cũng thật là không có ít.

Liên quan tới mấy truyền thuyết đó tự nhiên là hồ ly tinh, những phi cầm tẩu thú khác, thậm chí cả hoa thảo thụ mộc cũng có. Cả hoa thảo thụ mộc còn có thể thành tinh hóa làm người, ngài làm sao mà không thể chứ?

oOo

Mùng bảy tháng ba, hoa bay đầy sân vườn đông. Sương cũng bay.

Kỳ thực đó tịnh không phải là sương, mà là mưa.

Mưa xuân như tơ, bao trùm cả khu vườn như sương khói, Thôi Bắc Hải đang ở trong vườn.

Mặt mày y vẫn còn mang nét khủng bố đêm hôm qua, đầu óc lại không còn trầm trọng như đêm hôm qua, bởi vì y đã bí mật viết một phong thư, bí mật sai Thôi Nghĩ phi ngựa đưa thư cho Thường Hộ Hoa.

Một phong thư cầu cứu, chỉ đơn giản kể rõ hoàn cảnh hiện tại của y, nói y cần sự bảo hộ của Thường Hộ Hoa.

Y không viết thư cho người khác, chỉ viết cho Thường Hộ Hoa.

Đó không phải chỉ vì võ công cao cường của Thường Hộ Hoa, còn là vì Thường Hộ Hoa tuy là một tên đạo tặc, lại là một quân tử trong đám đạo tặc, một kiếm khách chính nghĩa.

Nếu thật sự có yêu ma quỷ quái, tin rằng cũng không dám xâm phạm một kiếm khách chính nghĩa.

Y chỉ hy vọng Thường Hộ Hoa có thể đến kịp, lại tịnh không lo Thường Hộ Hoa không chịu đi.

Y tịnh không quên bọn họ đã không còn là bằng hữu, lại cũng không quên bọn họ vẫn đã có một thời là bằng hữu, y đã từng cứu mạng Thường Hộ Hoa.

Thường Hộ Hoa tuyệt không phải là người vong ân phụ nghĩa. Điểm đó y biết rõ hơn ai hết.

Thường Hộ Hoa tuyệt không thể vong ân phụ nghĩa, y lại đâu phải là người chịu hiệp ân cầu báo?

Chỉ là vì toàn thân y đã gấn bằng hội, cũng thật sự không nghĩ ra người thứ hai có thể cầu trợ.

Mưa xuân liên miên bất tận, gió cứ thổi lướt qua, hoa lại bay đầy sân, hoa rơi như mưa như sương.

Một đóa hoa rơi.

Hạnh hoa.

Lúc hạnh hoa rụng hết, xuân cũng đã gần tàn.

Thôi Bắc Hải nhìn hoa rơi mù trời, không khỏi có ý nuối tiếc thương xuân.

Y bất giác ngẩng đầu đón lấy một đóa hạnh hoa. Trên nhụy hoa trắng lợt không ngờ có một giọt mưa huyết hồng.

Thôi Bắc Hải thử người, trên ngón tay giữa bỗng đau nhức như bị kim đâm.

Giữa giọt mưa huyết hồng đột nhiên lòi ra một gai nhọn huyết hồng, nhụy hoa trắng lợt cũng biến thành bích lục!

Hấp Huyết Nga!

Một Hấp Huyết Nga đang nằm yên trên đóa hạnh hoa, Thôi Bắc Hải vừa đón lấy hoa, gai nhọn đã từ trong miệng Hấp Huyết Nga lòi ra, đâm vào ngón giữa của y!

Thôi Bắc Hải thất kinh, bàn tay đó liền dụng lực quăng đi, quăng đóa hoa rơi từ trong tay ra.

Hoa còn chưa rơi xuống đất, Hấp Huyết Nga đã từ trên nhụy hoa bay ra.

Vừa bay ra đã biến mất.

Thôi Bắc Hải tới giờ mới thở phào. Hơi thở phào đó của y xem ra còn sớm quá.

Gió vẫn còn thổi, hoa vẫn đang rơi, trên hoa rơi có biết bao giọt mưa huyết hồng.

Trên mỗi một đóa hoa rơi không ngờ đều có một Hấp Huyết Nga nằm phục!

Có bao nhiêu đóa hoa? Có bao nhiêu Hấp Huyết Nga?

Thôi Bắc Hải vừa liếc mắt thấy, cảm giác yên ắng lập tức mất ngay, thân người liền thoái lùi!

Vừa thoái được nửa trượng, Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm đã nằm trong tay, quét gió đứng dừng giữa không trung!

Những Hấp Huyết Nga kia đã tới lúc bay ra khỏi hoa rơi, nhe ống hút như châm nhọn ra, bay phóng về phía Thôi Bắc Hải!

Hoa rơi trắng xanh, cánh ngài bích lục, mắt lưỡi huyết hồng, giữa mưa sương kết hợp thành một bức đồ họa kỳ dị cùng cực!

Thôi Bắc Hải còn có tâm tình gì nữa để thưởng lãm, hét một tiếng kinh khiếp, Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm triển khai, mưa kiếm mù trời!

“Xoẹt xoẹt xoẹt” vang lên liên tục, mưa sương bị mưa kiếm đánh tan, hoa rơi bị mưa kiếm chém nát nhừ!

Chỉ là mưa sương, chỉ là hoa rụng, mấy chục Hấp Huyết Nga không thấy có con nào như người trong mưa kiếm, lại hoàn toàn biến mất dấu vết.

Giữa sát na đó, mấy chục Hấp Huyết Nga như đã bị mưa kiếm nghiền thành mưa sương, tản nhập vào mưa sương.

Thôi Bắc Hải lại biết tuyệt không phải vậy.

Y biết mình có chưa có bản lãnh đó, cũng biết giữa sát na đó mấy chục Hấp Huyết Nga đã biến mất như ma quỷ.

Địch nhân như vậy, y thật sự thúc thủ không còn cách gì nữa.

Y hoành kiếm trước ngực, đứng như khúc cây, cơ bắp trên mặt không ngừng co thắt, trong mắt tuy không có lệ, lại xung động cơ hồ muốn khóc rống lên.

Thư đã đưa đi, nhanh nhất cũng phải sáu ngày mới đưa đến Vạn Hoa Trang, Thường Hộ Hoa cho dù vừa nhận được thư liền khởi trình, cũng phải đến mười tám tháng ba mươi có thể đến Tụ Bảo Trai.

Hấp Huyết Nga lại rõ ràng càng ngày càng hung hãn!

Đến lúc Nga Vương xuất hiện, quần nga ô ạt tấn công, dùng thân thể y làm đối tượng hút máu, hút cạn hết huyết dịch trong người.

Nga Vương xuất hiện nghe nói đều là đêm trăng tròn. Đêm trăng tròn cũng là đêm mười lăm.

Truyền thuyết đó nếu quả là sự thật, Thường Hộ Hoa có đến cũng đã trễ mất ba ngày, Hấp Huyết Nga nếu thật muốn hút máu y, y tới lúc đó đã biến thành tử thi rồi, thi thể khô héo!

o0o

Mùng tám tháng ba, Hấp Huyết Nga xuất hiện đang đêm.

Một đám đông Hấp Huyết Nga, xem ra nhiều gấp bội lần hôm qua, múa lượn vây quanh ánh đèn.

Thôi Bắc Hải không lý gì tới, đám Hấp Huyết Nga đó bay lượn hết một tuần trà chung quy cũng biến mất, tiêu tán như ảo ảnh, tiêu tán như ác quỷ.

o0o

Mùng chín tháng ba, Thôi Bắc Hải tới tối mới về tối nhà, mặt mày thất vọng khôn tả.

Hôm nay y trước sau đã đem chuyện Hấp Huyết Nga đi kể cho mười một bằng hữu.

Trong số mười một bằng hữu đó của y, có tiêu sư, có thương nhân, thậm chí có cả thầy thuốc.

Phủ doãn ở địa phương này Cao Thiên Lộc, tổng bộ đầu Dương Tấn, cũng là đối tượng kể chuyện của y.

Những người đó đều đã đi khắp thiên hạ, kiến văn rộng rãi, Thôi Bắc Hải kể cho bọn họ nghe, hy vọng trong số bọn họ ít ra có thể có một người đề cử một biện pháp đề kháng, thậm chí tiêu diệt Hấp Huyết Nga cho y.

Kết quả y hoàn toàn thất vọng, y thậm chí còn hối hận.

Những người đó căn bản không tin lời nói của y, cứ nghĩ y đang kể chuyện tếu, chỉ có hai người là ngoại lệ.

Hai người đó đều nghĩ đầu óc y có bệnh, Thôi Bắc Hải không biện hộ, y chỉ cười khở.

Bởi vì y đã sớm dự liệu kết quả có thể như vậy.

Chuyện Hấp Huyết Nga nếu quả không xảy ra ngay với y, y cũng không thể nào tin được.

Y đi thẳng vào thư trai.

Trải qua chuyện mấy ngày qua, y không còn dám ngủ chung với Dịch Trúc Quân nữa.

Hai ngày qua, y đều ngủ trong thư trai.

Đêm nay trên trời cũng có trăng.

Thôi Bắc Hải một mình ngồi trước song cửa sổ, ngẩng mặt nhìn ánh trăng trong ngần, nội tâm trào dâng cảm giác thê lương.

Y đột nhiên có cảm giác mình đã hoàn toàn bị cô lập.

Thanh âm “rét rét” đột nhiên từ đằng sau y truyền đến.

Thanh âm đó y đã không còn xa lạ gì nữa.

Mỗi lần Hấp Huyết Nga xuất hiện, y đều nhớ đến thanh âm “rét rét” đó.

Đó chính là lúc Hấp Huyết Nga rung cánh, vang động phát xuất tiếng động, y lập tức quay đầu lại.

Lọt vào mắt là một màn hắc ám, lúc y vào đây bụng đầy tâm sự cho nên đã quên thấp đèn.

Giữa một màn hắc ám đó đột nhiên lập loè vô số mảng màu thâm lục, ánh sáng như quỷ hỏa.

Giữa mỗi một ánh sáng thâm lục đều có điểm nhỏ đỏ rực, tuy bé xiu, lại đặc biệt phát sáng như huyết quang!

Ánh sáng huyết hồng thâm lục bay bổng giữa những thanh âm “rét rét”, giống như vô số đôi ma nhãn dòm ngó trong bóng tối!

Hấp Huyết Nga!

Thôi Bắc Hải trong lòng tê tái, yết hầu lại như bị siết thắt, tịnh không phát ra được tới một thanh âm.

Y đột nhiên quay mình xông vào bóng tối!

Đường đi nước bước trong thư trai y rõ như dấu chỉ tay.

Cái phóng người đó đã đưa thân y đến trước thư án, y biết rõ trên thư án có đặt một trản đằng.

Tả thủ của Thôi Bắc Hải quét ra, “phạch” một tiếng đánh văng lồng đèn ra, hữu thủ chộp lấy vật đánh lửa thắp đèn lên!

Ánh đèn vàng mờ trong phút chốc đã dẹp tan bóng tối.

Ánh sáng huyết hồng thâm lục trong sát na đó cũng hoàn toàn ảo diệt, thanh âm “rét rét” cũng đồng thời tan biến.

Trong thư trai không có Hấp Huyết Nga.

Lúc ánh sáng huyết hồng thâm lục ảo diệt, Hấp Huyết Nga cũng ảo diệt! Thôi Bắc Hải cầm đèn trong tay, thềm chửi trong lòng.

o0o

Mười tháng ba, yên ắng về đêm, trăng mờ gió rít.

Thôi Bắc Hải ngã mình trong thư trai, người đã mệt mỏi muốn chết, lại vẫn không chịu ngủ.

Song nhãn của y miễn cưỡng giương tròn, trùng trùng nhìn bảy đạo ánh sáng bụi bằng nắm đấm chính giữa thư trai --- là hỏa quang.

Bảy nhị đuốc dùng nhị đèn thất lại đang bùng cháy.

Nửa dưới của nhị đuốc nhúng trong bát đồng lớn đổ đầy dầu, cái bát đồng lớn đó đặt trên kỷ, kỷ lại đặt giữa một cái chậu lớn.

Trong chậu đồ đầy nước, cả cái kỷ đều ngâm trong nước, bát đồng cũng một nửa ngâm trong nước.

Bảy nhị đuốc to lớn đỏ cùng cháy bùng sáng loáng phi thường, lại phản chiếu qua mặt nước, cả thư trai như đang giữa ban ngày.

Thôi Bắc Hải nghĩ trọn một ngày, cung quy đã nghĩ ra cái bẫy đó.

Đám ngài bình thường hễ thấy lửa là bay tới, tụ tập lại, chỉ bay lượn vây quanh lồng đèn, nếu tháo lồng đèn ra, tất nhiên sẽ ụp vào lửa.

Ngài mà đụng vào lửa, cứu tử nhất sinh, dưới đèn lại thêm vô một bồn nước, chắc chắn chết.

Nếu cánh bị thương lại bị ướm đâm nước, căn bản khó lòng mà bay cao được.

Thôi Bắc Hải chỉ hy vọng thói quen bay về phía lửa của Hấp Huyết Nga tịnh không khác gì của đám ngài bình thường.

Y càng hy vọng lửa có thể thiêu hủy ma pháp, nước có thể trừ diệt ma pháp, Hấp Huyết Nga đụng vào lửa, sau khi rơi xuống nước, không thể biến mất ảo diệt nữa.

Chỉ cần có một thi thể Hấp Huyết Nga trong tay, những bằng hữu hoàn toàn không tin y ít nhiều gì cũng sẽ có hoài nghi.

Chỉ cần bọn họ hoài nghi, tự nhiên sẽ giúp một tay truy tra, cùng y kiếm cách đối phó đám Hấp Huyết Nga này.

Ít ra y cũng không còn cô độc như hiện tại.

Y hiện tại không ngủ, miễn cưỡng chi trì, đợi đến khi Hấp Huyết Nga xuất hiện, tự chui đầu vào lưới.

Canh ba --- tiếng trống canh từ xa xa truyền đến, không ngờ đã canh ba.

Thôi Bắc Hải đếm tiếng trống canh, nhắm mắt hi hí, đầu óc lại bắt đầu lo lắng.

Theo kinh nghiệm mấy ngày qua của y, Hấp Huyết Nga nếu quả xuất hiện đêm hôm qua, tới lúc này đáng lẽ cũng đã xuất hiện.

Hiện tại lại vẫn chưa xuất hiện.

--- Lẽ nào đám Hấp Huyết Nga đó thật sự thông linh, biết ở đây có bố hạ bẫy rập?

Ý niệm đó vừa bốc lên, Thôi Bắc Hải đã nghe thấy thanh âm “rét rét”.

Mỗi lần Hấp Huyết Nga xuất hiện, y đều nghe thanh âm đó.

Thứ thanh âm đó cũng là thanh âm Hấp Huyết Nga rung cánh.

--- Đã đến rồi?

Thôi Bắc Hải tinh thần phấn chấn, giương tròn mắt!

Đôi mắt tròn tròn của y đột nhiên phát giác mí mắt như đang bị đè nặng, có muốn tỉnh cũng tỉnh không nổi.

Y chỉ bế mục dưỡng thần, tỉnh không phải bế mục ngủ nghê, trước sau cũng chỉ một khoảnh khắc, làm sao lại biến thành như vậy?

Y liền nhấc tay muốn dụi mắt, ai biết được tới lúc y muốn nhấc tay, cánh tay đó không ngờ lại nhấc không lên.

Trong phút chốc, khí lực hồn thân của y không ngờ đã hoàn toàn tan biến.

Thôi Bắc Hải thất kinh, thật không biết làm sao.

--- Chuyện gì xảy ra đây?

Y rên rỉ trong tâm, cả khí lực kêu la cũng không có, lại vẫn còn cảm giác, vẫn còn nghe rất rõ ràng.

Thanh âm “rét rét” càng lúc càng vang lừng.

Hấp Huyết Nga hiển nhiên đang bay lượn trong thư trai.

Thôi Bắc Hải trong lòng càng lúc càng nóng nẩy, y đang muốn vùng đứng dậy, đột nhiên cảm thấy một cơn buồn ngủ cực kỳ cường liệt, vô phương kháng cự xông lên tận não.

Tâm thần mơ hồ, cả cảm giác cũng đều tiêu tán.

Cũng không biết bao lâu sau, Thôi Bắc Hải lại đột nhiên khôi phục lại tri giác.

Vừa khôi phục lại tri giác, y lại nghe thấy một thanh âm, thanh âm kỳ quái phi thường, giống như có vật gì đang kêu gào, đang rên rỉ.

Y rất muốn xem xem mình hiện đang ở đâu, đã biến thành gì rồi.

Bởi vì y thật lo lắng trong đoạn thời gian mình hôn mê, Hấp Huyết Nga đã kéo y ra khỏi thư trai, hút hết máu y.

Đối với sự tình xảy ra trước khi hôn mê, y lại vẫn còn nhớ, y cũng rất lo mình có còn mở mắt được không, có còn động đậy được không.

Y thử hí mắt, liền mở mắt được, vừa mở ra lại khép liền.

Lúc hé mắt, y朦朧 nhìn thấy mình vẫn còn trong thư trai, y tối thiểu đã yên tâm được một nửa.

Người vẫn còn trong thư trai, người vẫn còn có cảm giác, cho dù Hấp Huyết Nga có hút máu, cũng còn chưa hút cạn hết máu của y, y còn có thể sống sót.

Y lại hé mắt nhìn. Lần này đỡ hơn.

Đến lúc mắt y đã hoàn toàn quen với hoàn cảnh, mặt mày biến thành kỳ quái phi thường.

Y nhìn thấy một sự tình kỳ quái phi thường.

Bảy nhị đuốc to lớn trên bát đồng đã có hai rút xuống nước tắt ngóm, năm cái còn lại vẫn đang cháy.

Ánh sáng của năm nhị đuốc vẫn còn chiếu sáng toàn thư trai.

Bên dưới hỏa quang lại không thấy thủy quang, chỉ thấy một phiến Bích Lục Tinh Oanh, trên mặt nước trong chậu giống như đang nổi một phiến Bích Ngọc.

Trên Bích Ngọc lấp lánh những tia sáng đỏ đây, ánh sáng huyết hồng!

Phiến Bích Ngọc đó không phải là một phiến lớn hoàn chỉnh, mà là vô số phiến nhỏ kết hợp lại, kết hợp không chỉnh tề, không kỹ càng.

Ánh sáng huyết hồng không ngừng thiểm động, những phiến nhỏ đó không ngừng lung lay, xếp lớp giống như vảy cá.

Thôi Bắc Hải biết đó tuyệt không phải là vảy cá, y cũng thấy rất rõ, đó là vô số Hấp Huyết Nga tinh oanh như Bích Ngọc nổi lênh bênh trong chậu, ánh sáng huyết hồng là mắt ngài.

Bầy của y thiết hạ đã có hiệu quả! Những Hấp Huyết Nga đó quả nhiên thấy lửa là ào vào!

Bảy nhị đuốc to lớn kia chúng đã làm hư hết hai, chúng lại tựa hồ toàn bị đều bị lửa đốt cháy cánh, rơi xuống nước trong chậu.

Chuyện kỳ quái lại tịnh không phải là chuyện Hấp Huyết Nga nổi đầy mặt nước.

Mục quang kỳ quái của Thôi Bắc Hải tịnh không lạc trên mặt nước lênh bênh Hấp Huyết Nga, y đang chăm chăm nhìn một con Hấp Huyết Nga đang bay lượn bên trên chậu.

Cũng là Hấp Huyết Nga, Hấp Huyết Nga này lại có nhan sắc mỹ lệ hơn những Hấp Huyết Nga khác, thể hình tối thiểu cũng lớn gấp ba gấp bốn lần, mỗi bên cánh cơ hồ cũng to cỡ bàn tay, cánh vừa tung bay, thanh âm “rét rét” như cánh quạt vỗ liên hồi, năm ngọn lửa của nhị đuốc, dưới đôi cánh của nó, uốn lượn như những con rắn lửa.

Nó không bay vào lửa, chỉ nhún nhảy bên trên chậu.

Mỗi một lần bay lên bay xuống, lại cấp một Hấp Huyết Nga từ trong chậu ra, buông xuống dưới đất bên cạnh chậu.

Nó không ngờ lại đi cứu những con Hấp Huyết Nga bị lửa đốt rút dưới nước.

Chỗ xung quanh chậu cũng bị utor dẫm, hai ba chục con Hấp Huyết Nga đang vùng vẫy đập cánh muốn bay lên.

Thanh âm rên rĩ, kêu gào kỳ quái không ngừng phát ra từ những con Hấp Huyết Nga nằm quanh bên ngoài chậu đang vùng vẫy đập cánh.

Khôi phục lại tri giác, tai cũng càng linh mẫn hơn, thứ thanh âm đó càng lúc càng nghe rõ, đầu óc Thôi Bắc Hải càng lúc càng giá buốt.

Y đĩnh đĩnh nhìn con Hấp Huyết Nga to lớn kia.

Công tác cứu cấp của con Hấp Huyết Nga đó hiển nhiên đã tiến hành không ít lần, nó nhất định đã xuất hiện sau khi quần nga xuất hiện, nếu không nó đã không cần phải lo cứu những con Hấp Huyết Nga bay vào lửa bị cháy rơi xuống nước, mà lúc quần nga bay về hướng lửa, nó đã có thể ngăn trở.

Nó lo cứu đám ngài, tựa hồ tịnh không biết Thôi Bắc Hải đã tỉnh dậy, đang nhìn nó chằm chằm, chuẩn bị hành động đối phó nó.

Thôi Bắc Hải quả thật đã chuẩn bị hành động, tay y xoay một cái, đã nắm chặt cán kiếm!

Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm của y vốn đặt bên người y, cán kiếm vốn đặt sát bên tay y. Lúc bố trí bầy, y đã đặt Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm ở chỗ thích hợp nhất.

Y đã sớm chuẩn bị xuất kích bất cứ lúc nào.

Vừa nắm chặt cán kiếm, y phát giác khí lực hồn thân tịnh không bị tiêu tán.

Y lại không phát giác trên mình có bất kỳ chỗ đau đớn nào.

Giây phút hôn mê vừa rồi lẽ nào thật chỉ là vì y quá mệt mỏi, căn bản không thể kháng cự lại cơn buồn ngủ chợt xâm nhập?

Thôi Bắc Hải không nghĩ tới chuyện đó nữa, hiện tại y một lòng chỉ nghĩ đến làm cách nào giết chết con Hấp Huyết Nga to lớn kia.

Xem dáng dấp, con Hấp Huyết Nga to lớn kia nếu không phải là Nga Vương, cũng là thủ lĩnh của quần nga.

Chỉ cần trừ khử đi thủ lĩnh của quần nga, quần nga không khỏi đại loạn, hà huống trừ khi đi thủ lĩnh của quần nga, những con ngài bị thương rơi dưới nước lẫn nằm cạnh chậu tất sẽ chết chắc.

Không có thủ lĩnh, thêm vào đang bị trọng thương, Nga Vương cho dù có muốn báo phục, cho dù vẫn coi y là đối tượng để nó đến hút máu, cũng không tránh khỏi phải lập kế sách mới, trùng chán đồ đảng.

Đến lúc đó, Nga Vương có thể đình hoãn lúc xuất hiện, tới lúc quần nga trở lại, Thường Hộ Hoa tin rằng cũng đã đến.

Cho nên y nếu quả muốn bảo vệ sinh mệnh, tựa hồ trước hết phải giết chết thủ lĩnh của đám ngài này, không thể không giết!

Nắm chặt kiếm, Thôi Bắc Hải đại động sát cơ! Sát cơ vừa dâng lên, sát khí liên sinh sôi!

Toàn thân Thôi Bắc Hải trong một sát na phẳng phất đã chìm đắm trong sương khói lợt lạt mê mông.

Ánh đèn sáng rõ lập tức cũng phẳng phất đã biến thành mê mông.

Hấp Huyết Nga to lớn kia cũng chừng như cảm thấy được sự tồn tại của sát khí, nó đột nhiên đình chỉ động tác, xòe cánh ra, quay người bộc phát về phía Thôi Bắc Hải!

Cái xoay người đó giúp Thôi Bắc Hải nhìn thấy con Hấp Huyết Nga to lớn đó càng rõ ràng!

Thôi Bắc Hải than thầm một tiếng, con Hấp Huyết Nga đó thật quá lớn, song nhãn trên đầu ngài cơ hồ cũng to bằng mắt người.

Đôi mắt đó còn đỏ hơn những con Hấp Huyết Nga khác, đỏ đến mức giống như máu tươi đang thiêu cháy giữa ngọn lửa, khô quý mà rát mắt!

Khủng bố khôn tả, mê hồn khôn tả!

Mục quang của Thôi Bắc Hải chạm vào đôi mắt đó cũng không khỏi có cảm giác khủng bố.

Cảm giác khủng bố đó lại rất mau chóng bị một thứ cảm giác khác thay thế.

Là một thứ cảm giác khó nói ra, cả Thôi Bắc Hải cũng không biết sao lại có thứ cảm giác đó.

Y cảm thấy hồn phách của mình tựa hồ đang ly khai khỏi thể xác của mình, thần trí dần dần hôn trầm.

Kiểm của y vốn đã chuẩn bị xuất thủ, nhưng tới lúc này, tay y bất giác đã buông lỏng.

Kiểm đã giơ lên nửa thước, tay y vừa buông, mũi kiếm đã rơi xuống, rơi trên bắp chân của y.

Là mình kiếm, tịnh không phải mũi kiếm, bắp chân của y không bị thương dưới một kiếm đó, kiếm khí sâm lãnh như băng châm xuyên thấu bắp đùi y, xuyên vào thần kinh trong cốt tủy của bắp đùi y.

Y rùng mình, thanh tỉnh trở lại!

--- Là song nhãn kia tác quái!

Y lập tức nhận ra được sự tình.

--- Nó không chỉ có thể hút máu, còn có thể hút đi hồn phách của ta, ta nhất định phải kiên định ý chí của mình, tuyệt đối không thể để song nhãn của nó mê hoặc nữa.

Y tự nhủ với mình, song nhãn tuy lại đối vọng với song nhãn của Hấp Huyết Nga, ý chí lại kiên định như thiết thạch, thần kinh kiên nhẫn như cương ti!

Người luyện kiếm đại đa số đều đồng thời luyện tâm, y tịnh không ngoại lệ.

Kiểm lại nắm chặt trong tay, mục quang của y sát na đó đã biến thành sắc bén như kiếm!

Con Hấp Huyết Nga to lớn kia phảng phất cảm thấy Thôi Bắc Hải đã tỉnh táo, mắt mình cũng không thể phát sinh tác dụng với Thôi Bắc Hải nữa, đôi mắt thiếu lượng huyết quang chợt biến thành ảm đạm.

Nó bỗng xòe cánh “rét rét”, xoay người bay về phía song cửa sổ.

Lẽ nào nó đã biết nguy hiểm, chuẩn bị bay chạy?

Cũng ngay sát na đó, người Thôi Bắc Hải đã phóng vút về hướng song cửa!

“Vèo” một tiếng, Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm dựng đứng, nhân kiếm hợp nhất hóa thành một cầu vòng phi kích Hấp Huyết Nga kia!

Kiểm phong còn chưa đến, kiếm khí lăng lệ đã chấn động, “xoẹt xoẹt” hai nhĩ đước đã tắt ngóm giữa kiếm phong!

Cả thư trai mờ mịt, một tiếng thét kinh hoàng như tiếng người đột nhiên vang lên! Tuyệt không phải là thanh âm của Thôi Bắc Hải.

Thanh âm yếu điệu, là thanh âm của nữ nhân! Nữ nhân ở đâu ra?

Thư trai chỉ có một nam nhân, Thôi Bắc Hải.

Thanh âm của nữ nhân đó không ngờ lại phát xuất từ trong miệng con Hấp Huyết Nga to lớn kia!

Tiếng hét vừa vang lên, con Hấp Huyết Nga to lớn đã biến thành trong suốt như ma quỷ, bay vút về phía song cửa như ma quỷ, biến mất như ma quỷ!

Một kiếm của Thôi Bắc Hải đâm vào giữa hư vô! Người của y lại hạ xuống bên cạnh chậu!

Hỏa quang chiến sáng người y, cũng chiếu ngời kiếm của y!

Trên mũi kiếm không ngờ còn loang loáng huyết quang! Thôi Bắc Hải đưa kiếm đến sát mắt nhìn kỹ.

Đích xác là máu, một giọt máu tươi đỏ ngời to bằng hạt đậu đang nhuộm mũi kiếm!

Thôi Bắc Hải thò ngón tay chấm vào máu! Máu không ngờ vẫn còn hơi ấm! Là máu tươi!

Kiểm tuy đã đâm vào hư vô, lại cũng chính là nơi con Hấp Huyết Nga còn chưa biến mất!

Một kiếm đó lẽ nào đã đâm trúng con Hấp Huyết Nga kia?

Giọt máu đó lẽ nào là huyết dịch của Hấp Huyết Nga đó?

Máu ngài sao lại màu đỏ? Máu ngài sao lại ấm?

Lẽ nào con Hấp Huyết Nga đó thật là một nga tinh? Một nga yêu?

Nếu đó là sự thật, tất nhiên là một nữ yêu tinh!

Thanh âm hồi nãy phát ra không phải chính là thanh âm của nữ nhân sao?

Thôi Bắc Hải đứng bên cạnh chậu, trừng trừng nhìn máu trên ngón tay, mặt mày đầy vẻ kinh hãi.

Y vô ý cúi đầu nhìn, tim lại càng lạnh giá, máu càng lạnh giá, lạnh đến mức gần như băng kết.

Những con ngài bị thương, nổi lênh bênh đầy mặt nước như bích ngọc, lớp lớp như vảy cá, đang vùng vẫy giãy chết.

Tiếng vọng kỳ quái như gào rên lại càng cường liệt.

Xúc mục kinh tâm, lọt vào tai cũng khủng khiếp không thua gì.

Thôi Bắc Hải cơ hồ hoài nghi mình đang ngụp đắm trong địa ngục.

Mục quang của y quay lại, chợt lác dưới đất trước song cửa, lại một giọt máu!

Thôi Bắc Hải hít sâu một hơi, thân hình lại bay lên, xuyên qua song cửa ra ngoài!

Bên ngoài có gió; trên trời có trăng; trăng thanh gió mát.

Lúc Thôi Bắc Hải phóng qua song cửa hạ mình xuống đất, trăng lại đang giấu mình trong mây.

Đình viện vì vậy mà âm u trầm uẩn, gió xuân ấm áp cũng phảng phất thâm lãnh.

Dưới đất bên ngoài gần song cửa vì có ánh sáng bên trong thư trai chiếu ra cho nên vẫn có thể thấy rõ.

Dưới đất cũng có một giọt máu, một kiếm đỏ của Thôi Bắc Hải đâm không phải nhẹ.

Nga tinh kia tuy đã tàng ẩn như ma quỷ, nhưng huyết dịch chảy ra từ vết thương của nó lại bộc lộ hành tung của nó.

Truy theo dấu máu dưới đất có lẽ có thể tìm ra chỗ tàng thân của nó.

Thôi Bắc Hải lại không thể nhìn xa hơn.

Trăng đã hoàn toàn ẩn nhập vào mây, đình viện âm trầm chuyển thành hắc ám.

Y đột nhiên quay mình về phòng, trong phòng có đèn đuốc, y định cầm đuốc truy đuổi.

Thân hình vừa hạ xuống, toàn thân y lại thừ ra.

Kỷ vẫn còn trong chậu, nhị đuốc trên bát đồng vẫn còn cháy sáng, những con ngài bị thương dưới đất quanh chậu lại không còn thấy đâu nữa.

Hấp Huyết Nga nổi lênh bệnh đầy mặt nước trong chậu cũng đã hoàn toàn tiêu thất.

Bọn chúng đã bị thương, không thể xòe cánh bay nữa, làm sao có thể bỏ đi?

Thôi Bắc Hải bước thêm bước nữa đến bên cạnh chậu gỗ, giương mắt nhìn vào.

Nhị đuốc tuy đã tắt mất bốn, vẫn còn ba đang thấp sáng, vẫn chiếu đủ ánh sáng, y thấy rõ ràng phi thường.

Không có tới một cái xác ngài, một chậu nước lã lại biến thành huyết thủy!

Những con Hấp Huyết Nga đó lẽ nào đã hóa thành huyết thủy? Thôi Bắc Hải thọc kiếm thăm dò trong huyết thủy.

Kiếm còn chưa tiến nhập vào huyết thủy, huyết thủy đã hoàn toàn ảo diệt. Ảo diệt chỉ là huyết, không phải nước.

Trong chậu vẫn còn nước, nước lã. Kiếm của Thôi Bắc Hải vẫn đâm dò xuống.

Y đột nhiên quay đầu nhìn trước song cửa, chỗ dưới đất bên song cửa vốn có một giọt máu tươi, nhưng hiện tại phẳng phất đã thấm xuống đất, hoàn toàn biến mất.

Y kinh hãi nhìn xuống tay mình, ngón tay y đã từng chấm vào máu, hồi nãy còn cảm thấy hơi ấm của giọt máu đó, nhưng trên ngón tay hiện tại đâu có máu! Lẽ nào là ảo giác? Lẽ nào là ma huyết?

Thôi Bắc Hải không biết. Sự tình như vậy ngay cả y cũng khó tin được, lại không thể không tin.

Nước lã? Nước máu?

- o O o -